

have Føllesen deraf, kan komme til Erkjendelse af sin Værdighed og Betydning, saalænge det staaer i et Par enkelte Mænds Magt at kuldfaste det, som Communens Representanter have besluttet, og derfor maa denne Tilstand op-høre, og det snarest muligt. Det er beklage-ligt, at der ikke tidligere er flet Forandring i saa Henseende; jeg forstaaer ikke, hvad der kan have været Anledningen til, at man, efter at man dog i 1857 var naaet saa vidt, at Rjøs-benhavns Commune fik en nogenlunde fri For-satning, skjødt langt fra ikke nogen tilfredstil-lende Communalforfatning, ikke er gaaet et Skridt paa denne Vej ogsaa med Hensyn til Rjóstæderne. Jeg troer ikke det havde været for meget at vente eller forlange, at et Forslag herom var fremkommet fra Regjeringens Side, og jeg beklager høilig paa Regjeringens Vegne, at et Forslag som det foreliggende ikke er fremkom-met fra den. Men det være nu fremkommet fra hvilken Side det vil, saa forekommer det mig at være af den Bestaaffenhed, at det bør under-støttes og understøttes af Enhver, som mener det godt med Frihedens Sag. Forslaget kunde ganske vist have været noget fyldigere i for-skjellige Retninger, og det er muligt, at det ogsaa ved Bearbejdelse i et Udvalg vil kunne faae et noget større Omfang. Jeg skal ikke ind-lade mig paa de enkelte Punkter deraf; det Cneste, jeg dog troer at burde anføre, er, at jeg paa ingen Maade kan finde det tilstrækkelig be-grundet, at der skulde fordres en Majoritet af $\frac{2}{3}$, for at Communerne skulde kunne tage en selvstændig Beslutning. Naar Staten har en Tilhynsmand, der kan standse Communens Be-slutning, naar den strider imod Lovgivningen, eller Bestyrelsen gaar ud over sin Compe-tence eller tilsidesætter lovbestemte Regler, saa seer jeg ikke den allerringeste Grund, hvorfor der skulde udfordres en Majoritet af $\frac{2}{3}$ for at kunne tage endelig Beslutning. Her spørger igjen den ulykkelige Forestilling om en Tvedeling af Communerne, som en æret Taler før berørte, og som gif igjennem hele Forhandlingen om den kjøbenhavnske Communallov. Der er ikke den mindste Grund til en Tvedeling af Com-munen; Kommunen er en Enhed, den skal netop føle sig som en Enhed, og de Grunde, der paa andre Punkter, navnlig i den øverste

Statsstyrelse, have indført en Tvedeling, nem-lig Nødvendigheden af Magtens Deling, den findes aldeles ikke i Communerne, thi over Kommunen staaer Staten. Jeg skjønner ikke, at der kan være Noget tilhinder for, at Lov-forslaget, som nylig blev antydet af en æret Taler, bliver henviist til det Udvalg, der be-handler Sagen om de ubdvedede Amtsraad, som man vel maa kalde dem, det forekommer mig tvertimod, at det vil være det meest Hensigts-mæssige, og jeg vil paa det Allerindstændigste anbefale den ærede Forslagsstiller at gaae ind derpaa, thi det synes mig, at denne Lov paa den naturligeste Maade kunde indsættes i den større Lov; men jeg kan paa den anden Side heller ikke paa nogen Maade billige, naar den ærede Indenrigsminister syntes at ville opstille det som en Betingelse for Vedtagelsen af de her foreslaaede Bestemmelser, at man ogsaa skulde vedtage det andet Lovudkast. Det forelig-gende Lovforslag indeholder en Foranstaltning, der er paatrængende nødvendig, som Ingen fornuftig-viis kan eller bør modsætte sig; jeg troer heller ikke man fornuftigviis bør modsætte sig den Foranstaltning, som indeholdes i det andet Lov-udkast; men at gjøre Vedtagelsen af det til en Betingelse for den her foreslaaede Foranstalt-ning, kan jeg paa ingen Maade finde rigtigt. Man bør under ingen Omstændigheder mod-sætte sig, naar Leilighed dertil gives, at fore-tage et Skridt fremad til Communerne selv-stændighed, selv om man ikke seer sig istand til, hvad jeg maa erkjende Omstændighederne neppé for Dieblisset tillade, at gjøre det fuldstændigt paa den Maade, den ærede Minister har an-tydet. Vi have ganske vist nu en Regjering, af hvilken vi ikke have noget Væsentligt at frygte; jeg troer vi have en Regjering, af hvil-ken vi kunne vente, at den vil handle i Over-eensstemmelse med Grundlovens Aand, ialtsald vide vi, at vi have en Konge, som ikke vilde beholde en Regjering, der vilde handle imod Grundlovens Aand; men Ingen veed, hvad Fremtiden har at bringe, Ingen veed, naar den Tid vil komme, da der maaskee sidder en Konge paa Thronen, der er langt fra at være Frihe-den gunstig; vi vide ikke, hvorledes selv vore nærmeste Thronfølger ere findede i den Hens-ende, men endnu mindre vide vi, hvorledes